

דברי הכפר

**"אנוש כחציר ימין
כציץ השדה כן יציץ
כרוח עברה בו – ואיננו,
ולא - יכירנו עוד מקומו.
וחסד ה' מעולם ועד- עולם
על- יראיו,
וצדקתו לבני בנים".**

תהילים ק"ג פסוק 15

גיליון מס 1859 * א' אלול תשס"ג * 29 באוגוסט 2003

כפר הנשיא * עלון פנימי

sachlav@kfar-hanassi.org.il

**בית כפר - הנשיא
כואב**

את פטירתו טרם עת של חברנו

צביקה קורנבליט

זכרו לברכה

**ומשתתפים בצערם של הבנים
חן צור ויניר
והמשפחה המורחבת**

צביקה ידידי כאח לי!

קשה לי מאוד לדבר עליך בלשון עבר, כי דמותך עומדת מול עיני.
שנים רבות עבדנו יחד במפעל שלי כמו לך היה הבית הראשון.
מהר מאוד הפכנו להיות חברים גם מעבר לשעות העבודה. היו לנו שעות רבות
של שיחות, בעיקר על בעיות בעבודה של שנינו. ניסינו לעזור ולעודד אחד את
השני.

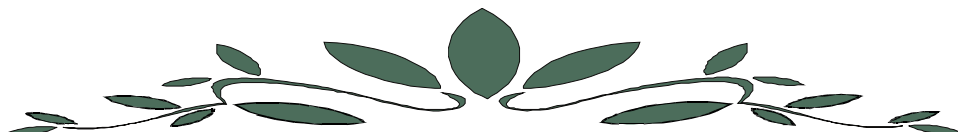
למדתי להכיר אותך מקרוב ולדעת מתי להמשיך אתך בשיחה ומתי להפסיק,
מתי לעצבן אותך ומתי לא. ומה לא עיצבן אותך, כדורגל, צבא, משטרה,
הממשלה, הממסד הקיבוצי ובמיוחד אנשים מתנשאים על אנשים אחרים,
סנובים... צביעות היתה האויב שלך.
לפעמים כשלא היית מגיע לעבודה והייתי בא לחפש אותך, היית פותח את
הדלת ואומר לי:
"כוסאמק עליך גם אתה, מה אתה בא לחפש אותי, מה כבר יכול לקרות לי, תלכו
לעזאזל כולכם!"

גם הפעם כשקראו לי לחפש אותך, קיוויתי שתצא ותקלל אותי אלף פעמים
ותתעצבן, אבל לצערי לא זה מה שקרה.

אומרים בדרך כלל על אדם שהולך לעולמו, "טוב שם טוב משמן טוב וטוב יום
המוות מיום היוולדו". ואתה היית כזה שהשם שלו יצא למרחוק.
כמעט כל אחד באזור הכיר אותך וכיבד אותך, בחצור היית המלך, בטובא היית
בן בית
אצל הרבה תושבים, שמך הטוב הביא עשרות של חברים מכל האזור ללוות
אותך בדרכך האחרונה וכל כך רציתי שתקום לשניה ותראה את כולם.

תשמור עלינו מלמעלה ותספר לנו איך זה בגן עדן, כי בטוח שאתה שם.
שלום לך חבר.
תנוח על משכבך בשלום.
תהיה נשמתך צרורה בצרור החיים.
בשמי ובשם כל חבריך ומוקירי זכרך ובהם לאה כץ שביקשה ממני להגיד לך
כמה היא מצטערת.

שלך לעולמים,
שבי.

"כוח צביקה"

מעטים הכירו את צביקה (ז"ל) ממש, כמוני. אני עוד זוכר אותו משנות ה-50, כשהגיע אלינו (מפתח תקווה) בתור נער, עם חברת הנוער "איתנים". והוא היחיד שנשאר ונקלט אצלנו, (אמנם היו עוד כמה שזכורים לנו לטובה, כגון אסתר ויהודה, אפריים עפגן, משה פרקש, ועוד).

כבר בצעירותו, גילה יכולות כספורטאיות: כדורגל, כדור-עף, כדורסל, הרבה לפני שבקיבוצנו נדבקו למשחק הזה. אך ה"שיא" היה, כשצביקה היה הישראלי הראשון שלמד לשחק קריקט, בעזרת ותיקינו.

אך הכדורגל היה הכי קרוב לליבו. הוא היה השחקן הדומיננטי בקבוצת כפר הנשיא דאז, והלהיב את שחקניו הצעירים כגון: יגאל, מיכה ושמואל, ועוד רבים. יחד עם זאת, המזג שלו, לא פעם פגם בקבוצה.

צביקה זכה להתחתן בגיל יחסית מבוגר עם שרה, והם הביאו לעולם 3 בנים יחודיים. חן, כשמו, נער מופנם ושתקן, צור החביב שהלך כספורטאי בעקבות אבא, וגם הרבה נהג לבקר את אבא, במפעל, ויניר הקטן והחמוד. לימים, צביקה ושרה נפרדו, וכל העול של גידול הילדים, נפל עליו, בנוסף לשעות הרבות שתמיד השקיע בעבודתו, במפעל.

צביקה גם היה רקדן, מומחה לריקודי-עם, והוא קידם לא מעט עניין זה בקיבוץ, בפרט בהביאו את חברו מחצור, דני סויסה, לקיים ערבי הרקדה אצלנו.

בכל מקום בו עבד צביקה, הוא השקיע את מלוא מרצו. בכרם, במטע, בת"ג שבקריית שמונה, ולתקופה הארוכה במפעל הבונים. פה הוא מצא פינה שקטה, לביצוע תפקידו, בנאמנות ובמסירות. הוא תמיד עבד כ"עוזר למחסנאי" למרות שלעיתים קרובות, ידע יותר טוב מהמחסנאי היכן למצוא כל דבר. ובנוסף לעבודתו, אהב לבצע עבודות נהיגה באזור, כ"עוזר נהג- בית".

היו לו יחסים מצוינים עם שכניו בטובא. הוא שילב את הטובים שלהם בנבחרתנו, ויותר מאוחר, עזר לאמן את ילדי טובא (בהתנדבות, כמובן), ולשלב שם ילדים משלנו. ומעל הכל, הוא אימן בסבלנות, את כל ילדי כפר הנשיא, מהרגע בו למדו ללכת. איזה מראה, לראות כל שבוע את זאטוטי הכפר, מתאמנים על הדשא של חדר האוכל.

לצביקה תמיד היו קשיים. הכל הלך נגדו, וגרם לו לא מעט עצבנות. הוא עבד ללא הרף, וצבר ימי חופש ללא גבול. אך תמיד היה בחובות. הקיבוץ לא הסכים להמיר את מאות ימי החופש שהצטברו לו, בביטול החוב הכספי. (תקדים מסוכן).

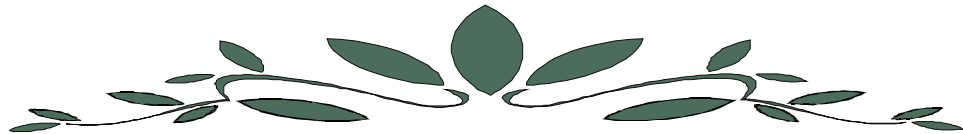
לי הייתה הזכות לעבוד אתו במפעל, יום – יום במשך יותר מעשור שנים, והוא היה רואה בי את ה"כותל" שלו. היה משתף אותי תמיד, בכל צרותיו, וסיבות מרירותיו.

המכה הקשה נחתה עליו, כשבנו האהוב עליו, צור, נחלש, ונגרר לעולם אחר. זה עלה לצביקה בהרבה בריאות, וכמובן, גם כספים. להבדיל, חן הבכור חזר בתשובה, וינר הקטן, התגייס לצבא. עולם מלא סתירות.

צביקה שמר את רוב התסכול בתוך עצמו. ואולי זו הסיבה שלבו לא עמד בלחצים. צביקה, הטוב שבאדם, הלך בשקט לעולמו, אך אני תמיד אזכור אותו כידיד ושותף.

נוח צביקה על משכבך. כולנו נזכור אותך לעד.

אד'י

נוח צביקה

לפני קצת יותר משלוש עשרה שנים הגעתי לכפר הנשיא. מכיוון שבאותן שנים למדתי, הייתי מחויב לעבוד יום בשבוע במשק. סדרן עבודה (היה תפקיד כזה אז) שיבץ אותי לעבודה בתלתון הצעיר. בין הילדים של אותו תלתון היה גם ינר קורנבליט. לא הכרתי את החברים בקיבוץ וניסיתי לקשר בין הילדים וההורים מההכרות הקצרה שלי אתם. יום אחד מודיע לי ינר שנולדה לו אחות.

מעט לאחר מכן אני פוגש על אחד השבילים בשכונה את צביקה. ניגשתי אליו וברכתי אותו במזל טוב. צביקה עמד המום ולא בדיוק הבין מה הבחור החדש רוצה מחייו. הוא אמר לי שלא נולדה שום בת, ואולי אני מחליף אותו עם מישהו אחר. נבוך הסברתי לו שינר אמר לי שנולדה לו אחות. עכשיו צביקה היה במבוכה והסביר לי שאכן נולדה בת, אבל לגרושתו... התנצלתי והרגשתי די פסיכי. באותו יום החלטתי שיותר אני לא פונה לחברי הקיבוץ בעינינים אישיים, לפחות עד אשר לא אלמד להכירם יותר טוב.

מאז ולאורך השנים כשהייתי פוגש את צביקה הייתי משפיל עיניים במבוכה, בשנים הראשונות בגלל אותו מקרה מביך, אבל עם השנים, כשהכרתי אותו ואת מצוקותיו יותר לעומק, המבט המושפל שלי היה בעיקר עקב המבוכה הרבה על חוסר הפעולה גם שלי, על קוצר היד והלב. ידעתי מבפנים שחייבים לעשות יותר, ולא מצאתי בתוכי את הכוחות לקום ולעשות. אני מבין את המבוכה עכשיו בדיעבד, ויכול רק יותר להצטער ולהרגיש רע עם עצמי.

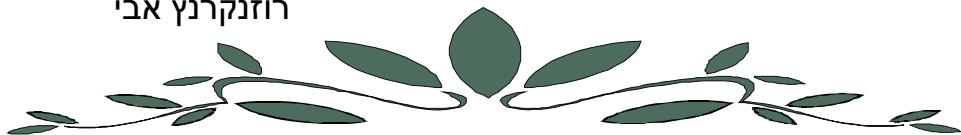
בכל זאת היינו מדברים די הרבה על שבילי הקיבוץ, מתחת לחדר האוכל, או כשהיה מגיע בשנה האחרונה להשאל פלטה לשבת לכבוד חן. כשהיינו מדברים על הקיבוץ, יכולת בקלות להבין את הכאב הרב שצבר בתוכו, את ים האיכיפתיות שלא מצא נתיבים לזרום אליהם והתנפץ פעם אחר פעם אל חומת אדישות או ריחוק, שלא ברור לי היום מה יותר פוגע. ברגעים שכאלה הייתי משנה נושא לתחום שהיה אהבת חייו לדעתי, הספורט בכלל, והכדורגל בפרט. אז יכולת לפגוש צביקה אחר, שוכח לרגע את צרותיו, ומנתח מהלכי משחק, שגיעות של שחקנים ומאמנים. אבל לשיאי האהבה והמסירות הגיע כאשר אימן את דור העתיד, הילדים הקטנים, מנסה בעקשנות להקנות להם את יסודות המשחק, ויותר חשוב את האהבה אליו.

לאחר כל אימון כמעט, היה טורח לעדכן אותי. "שים לב לגליל, הוא כישרון עצום... אביב השתפר מאוד, גולן מתקדם וכו' כל יום שירי אחה"צ גם עם קצת גשום, וגם אם קצת חם, צביקה שם על המגרש המאולתר, המשרוקית בפה, והעיניים עוקבות אחר כל מהלך. ניסיתי להתפס בחצי הנחמה שלו ולדבר איתו רק על כדורגל.

בקרב תחל עונה חדשה, צביקה לא יהיה שם כדי לדבר על המחזור שהיה. האיש שהתבייש לבקש, האיש שסירב במבוכה לקבל, האיש שתמיד היה בסביבה כדי לתת כל מה שיכל, מסתבר היום שכל השנים לקח- לקח הכל ללב – עד שגם ליבו הרחב לא יכול היה יותר להכיל.

צר לי עליך צביקה. נוח בשלום על משכבך. מי ייתן ויהיו לכולנו הכוח האומץ והתבונה, לתת כשצריך, לעזור גם כשלא מבקשים, להבין גם כשאי אפשר.

רוזנקרנץ אבי

צביקה

כאשר סיפר לי שבי בכאב, שצביקה נפטר.
 "ברוך דיין אמת" מלמלתי. ובכיתי, בכאב, בחמלה.
 כך בדיוק ידעתי, צביקה היה רוצה למות. פתאום. מבלי ליפול למעמסה
 על אף אחד. מביא אותך לחשוב על חיי האדם. ("אנוש כחציר ימיו....").

כל השנים היה לי קשר כזה או אחר עם צביקה.
 ילד בנפשו, ילד שלא קיבל את כל האהבה ותשומת הלב שילד אמור לקבל בימי
 ילדותו, ילד שגידל שלושה ילדים ואהב אותם בכל נפשו ובכל מאודו, ולא ידע
 שיש גבול לאהבה ונתינה... פשוט נתן את כל מה שהיה לו לתת.

את התסכול הגדול שיש לעיתים לאב, להורה שמגדל את ילדיו,
 חוסר האונים שמתלווה לעיתים להתייחסות, לצורת התנהגות מסויימת אצל ילד
 שלך, להחלטות שלו...

את השאלות הגדולות של הקיום (שלא פעם מרגישים כולנו) של עד כמה ועד
 מתי - צביקה ביטא בקול רם. ושמענו אותו כועס ומתגאה וזועם וזועק עד
 שמיים.. היה מאוד ברור, שמה שרואים ושומעים אצל צביקה, זה מה יש.
 כשהיה לו טוב ונחת מילד שלו הוא שיתף אותנו. כשהיה לו קשה, הוא ביקש
 עזרה.

אדם טוב היה צביקה. אדם ישר.

חן, צור וינר.
 זכרו את אבא שלכם, רק בטוב שהיה בו אליכם. באהבה והאיכפתיות שהייתה
 בו כלפיכם, במשחקי הכדורגל המשותפים, בבית שעשה לכם שיהיה נוח
 עבורכם, ובבית החם שהיה לכם אצלו עמוק בתוך הלב.
 כולנו ילדים של החיים.
 איתכם אנחנו באבלכם.

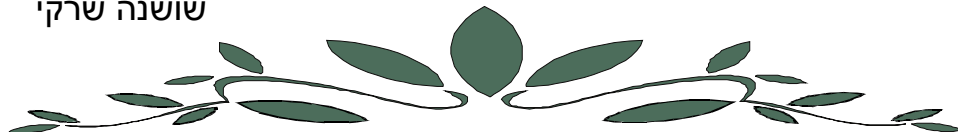
ואסיים עם מילות מהשיר של יהודה עמיחי. מילים על חיי אדם.

אדם בחייו. יהודה עמיחי

"....."

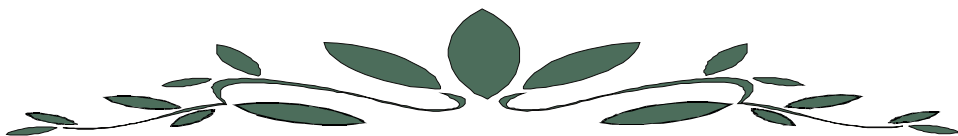
אדם צריך לשנוא ולאהוב בבת אחת,
 באותן עיניים לבכות ובאותן עיניים לצחוק,
 באותן ידיים לזרוק אבנים
 ובאותן ידיים לאסוף אותן,
 לעשות אהבה במלחמה ומלחמה באהבה.
 ולשנוא ולסלוח ולזכור ולשכוח
 ולסדר ולבלבל ולאכול ולעכל....."

תמיד נזכור אותך צביקה. נוח על משכבך בשלום.
 שושנה שרק

ירדנה מהמפעל
הביאה שיר לזכרו של צביקה

"מי שלא היה בתקופת האבן" / מאת: יהונתן גפן

מה נשמע?

שבת שלום.

בעת כתיבת שורות אלה נודע לנו על מותו הפתאומי ובטרם עת של חברנו צביקה קורנבליט. השתתפותנו הכנה בצער המשפחה. יהי זכרו ברוך.

ובמעבר חד לאירועי השבוע –

- גליל 1 : אליפות הגליל בשחייה לילדים התקיימה בשבוע שעבר בבריכה בר"פ. כמובן שילדינו המוצלחים והמוכשרים הביאו הביתה מדליות לרוב.
- גליל 2: מזל טוב לגליל רוזנקרנץ ומשפחתו לכבוד חגיגת בר המצווה בשבוע שעבר.
- ועוד מזל טוב לנדב אדלשטיין ומשפחתו שחוגגים את בר מצוותו השבוע.
- בגיל הרך: צוותי הגיל הרך יצאו בשבוע שעבר ליום כיף ב"בית דונה גרציה" בטבריה. היה מרשים, מעניין ומקורי. לקראת תחילת שנת הלימודים נערכו המעברים השנתיים בבתי הילדים, שיהיה בהצלחה לילדים להורים ולצוותים.
- משלחת פולין 2003: ביום שבת יצאו 5 י"בניקים משלנו למשלחת השנתית מטעם בי"ס "עמק החולה" - דור מעיין, קרן גדליזון, מירית מזרחי, עמית חייט ומיטל וולך. דרך צלחה ושיחזור בשלום.
- מחפשים בילוי לסוף השבוע?
- הרכב מוסיקלי של מש' וגנר וחברים יופיע זאת הפעם ה- 3 והאחרונה לעונה זו בבית קפה "ג'עוני" בראש-פנה במוצ"ש בשעה 21:00. המשקיענים יוכלו להרחיק ולבוא לשמוע אותם גם במסעדת "טוסקנה" שבאיזור קרית-שמונה בשישי בערב (הכניסה חופשית).
- "שאטו פרלסון" מזמין את כולם להנות מאוירה נעימה, קפה, תה ועוגות מעולות כל מוצ"ש בין 20:00 - 22:00.
- שלום ולהתראות לאנשים מקסימים שבילו איתנו את הקיץ...
טיסות יוצאות:

- **אסי שוורץ וחברתו לורן שחזרו לארה"ב.**

- **מרים מעין** שחזרה למונטריאול. תודה על הקיץ הנפלא בתלתון הצעיר, ובהצלחה בהמשך הלימודים.

- **נמרוד פלמה** שחזר לקולג' בהוואי ובימים אלה נמצא בדרום קוריאה לרגל ה"אוניברסיאדה" (אליפות האוניברסיטאות) – בהצלחה.
- **לאליסון ובנה אריז** שהיו איתנו בביקור של שבועיים וחזרו לברקלי, קליפורניה.

טיסות נכנסות...ברוכים הבאים לבנים מבקרים וחוזרים:

- ממלבורן: **דרור קולינס ובתו טלי**.
- מקנדה: **לימור, נפתלי והילדים**. שר קסדן מוסרת שאיחוד המשפחות היה מרגש ביותר.
- **חלומי מעין** שחזרה מביקור משפחתי, **ואידו פוקס** שחזר ממחנה קיץ שמומן ע"י הקהילה היהודית בטורונטו.
- מדרא"פ: **ארי טלברג** שחזר מטיול.
- מאטלנטה: **נדב סלע**.

• מה"מפגש" (מועדון הזהב לשעבר) נמסר שמחזור הבקבוקים נמצא בשיאו. כל הכבוד למשתפי הפעולה, המשרד לאיכות הסביבה מודה לכם מקרב לב והיקום מרכין את ראשו.
ועוד מה"מפגש" - קולות הנאה ושביעות רצון נשמעים מכיוון ארוחות הערב המתקיימות שם אחת לשבועיים בימי רביעי. בתיאבון!

• בחקלאות: משה גרשמן מוסר שהסתיים קטיף האגסים.

• "בשביל אל הבריכות" 1: **לאה** מוסרת שהחל ב- 1 בספטמבר, יום ב' הקרוב, יתקצרו שעות פתיחת הבריכה. (ראו מודעה נפרדת בנושא).

• "בשביל אל הבריכות" 2: **אלעד שרקי ודניאלה טלברג** יזמו מבצע ניקיון בבריכות המים של משק הילדים לשעבר, בעזרתם החשובה של ילדי התלתון הצעיר. כל הכבוד.

• "בשביל אל הקומפוסט": קומפוסט (מתקן מחזור פסולת אורגנית) חדש הוקם במתחם משק הילדים לשעבר לרווחת האנרגיה הקוסמית במזרח התיכון והוא מחכה לשאריות האוכל שלכם!

• הכניסה לתלתון הבוגר שינתה פניה לכבוד השנה החדשה. שווה לעבור בסביבה.

- שלום כיתה א', ב', ג'... בהצלחה לכל התלמידים ואנשי החינוך עם החזרה ללימודים ביום ראשון ובעיקר לילדי כיתה א' החדשה - כיתה כרכום. בהצלחה גם להורים עם הכנת הסנדוויצ'ים וכו'.

שוב שבת שלום, שקטה רגועה ומהנה.

גלי ורוני

(ותודה לכל מי שעזר באיסוף החומר – ליושבי הברכה וההולכים בשבילי הקיבוץ).
ד"ש לטלית שקוראת באל-איי.

**Happy
Birthday**

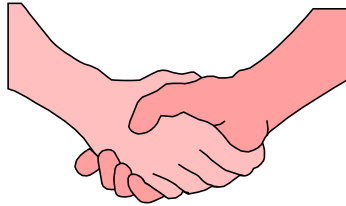
ימי הולדת

תרצה בן-דוד	4.9	עין-יה ניר	31.8
מרדכי בן-נתן		רומן רובינוב	
הדס כהן		אביב גולן (נכד)	
גל קוטלר (נכד בן-עטר)			
ברנדה סמיט	5.9	אלי ריפקינד (נכד)	1.9
ונסה ויסבורט		שגיב שטיינר	
ארז מרציאנו (נכד דייוויד / גרשמן)		יוסי ליפא	2.9
יאיר בן-זאב		שמעון פינקוס	
דוד כהן (נכד ר.כהן)		אנדרו איסטון	
סתיו אזרן (נכדה שינגזיכט)		דינה ושקד מימרן (נכדות)	
נעם שיין	6.9	נריה כהנא (נכד ר.כהן)	
מרגלית שחר		אליוט סינה (נכד)	
אלינה חרוש (נכדה ווטרמן)		דורית בסו	3.9

אבידן פינק
אליה אגם

אמיר גולן (נכד)
עדן נמנוב (נכד שרק / נמנוב)

ימי נישואין

2.9 קרן ומיכאל ארנברג
עמנואלה ויריב פרימוסט

3.9 מרי וגדעון נווה
מרגלית וערן שחר

5.9 רימונד וראובן גוטר

6.9 רג'י וג'סון פרלסון
מלני ועידן שובל
שרית ודישון בילגורי
ענת וסער נצר

פיליס קולט כותבת אלינו ממרחקים. מיבשת אמריקה הגדולה.

בביה"ס לכלבי נחיה נפגשת פיליס,
עם עוד קבוצת אנשים לא רואים או רואים מעט מאוד
יחד וכל אחד לחוד, הם מתארגנים לקראת קבלת
כלב הנחיה שלהם, לו חיכו מזה זמן.

בשני מכתבים בהפרש של שבוע ביניהם, פיליס מספרת לנו בהומור נפלא אודות
הרפתקאות אחרות ממה שאי פעם הכרנו.
משתפת אותנו ומתארת: איך היא מסתדרת שם במגורים, בקבוצה, ועם כלבת
הנחיה שלה ששמה הוא: אלה.

במשך השבוע הראשון, לפני זמן האמת. מתארת פיליס כיצד הם מתאמנים על
יבש יחד עם מלווה אדם, שאיתו ודרכו ילמדו איך להתנהג עם הכלב שאומן
עבורם, להיות להם לעיניים רואות. ואחר כך שבוע עם הכלב שצריך להתרגל
שהוא מקבל לו אדונים חדשים.

גם הפסקת החשמל ההסטורית של ארה"ב 2003 לא פסחה על איזור זה והיא
זוכה לתיאור קצר במכתבה השני של פיליס אלינו.

להלן 2 המכתבים בשפתם וכלשונם.
באדיבות ת.ד. האלקטרוני של דויד קולט.

(העורכת)

Subject: divrei from Phyllis@Leader Dogs

לעיניים שלי (אלה) יש אף קר. עבור "דברי" פרק א'. 8 באוגוסט 2003

MY EYES HAVE A COLD NOSE

Sunday through Wednesday: no dogs yet. Twenty three Blind/partially sighted students are all learning to negotiate the dorm rooms, hallways, common rooms and dining room. To avoid gridlock and traffic accidents, there are verbal announcements when exiting a room: "coming out", "crossing over".

Is "blind" a new euphonism for alternate sexual styles?

We also do "Juno walks". The student holds a harness and leash attached to...the instructor's hand, and walks down the main street of Rochester saying things like; "Juno, forward", "Juno left", "GOOD dog Juno".

Tuesday night no one can sleep. We get our dogs tomorrow. The coffee urn runs dry three times before breakfast on Wednesday.

I have a blond Labrador named Ella (no, I haven't heard hersing). These are hard days. The dogs only want to return to their trainer, who is now totally ignoring them. They couldn't care about us. In order to avoid mentioning our trainer's name (thereby upsetting the dogs), we have taken to calling him Voldermort (he who must not be named).

Then there's "park time". We all line up, exit the dorm one at a time, and take our dogs to their individual "park" sites.

(spell "park" backwards and you'll understand why it's the subject of many jokes.) Well, the Romans had communal toilets didn't they?

Phyllis

Subject: Divrei Phyllis@Leader Dogs part 2

עבור "דברי" כלב נחיה. פרק ב'. 14 באוגוסט 2003

Thursday, August 14: Yesterday we finished our first full week with our dogs.

Ella and I are progressing. I'm learning the drill (she's known it for several months) and Ella is learning to live with her "human".

We've progressed from a short, four-block circuit with the trainer to a ten-block circuit with street crossings, turns and no trainer at our side. Tuesday we went out in pairs to downtown Rochester--Main Street--and were given permission to enter two shops: Whoopee!!!, STARBUCKK'S at last.

We've done drugstore, skateboards, squirrels, department store, small children, and downtown traffic. Saturday, so our trainer tells us, will be OBSTACLES.

Almost every evening there is a compulsory lecture: subjects so far have been; leader dog equipment, harness and leash, the dog's point of view (had me in tears), food and water, obedience, grooming, traffic responsibility, health care (canine), store work (find the counter), and country roads.

Today was our supermarket visit and, after I had picked up two bags of yummy snacks, Ella and I had a small difference of opinion. It took a good deal of sharp correction to persuade her that walking backwards in front of me with her nose pressed to the bags was not acceptable. This is called learning to work together.

Friday, August 15: Major change in plans. Yesterday, at 16:00, there was a sweeping power outage in the whole of the northeastern United States. Here, in this highly industrialized and technologically oriented country, that means no water, since the pumps are also run by electricity. Twenty two students, twenty two dogs, no water for washing, rationed drinking water, and the temperature over 35 with humidity of 90%. Luckily we're all back on line and everyone has managed a shower.

From LEADER DOGS, Shabbat Shalom.
Phyllis and Ella

Sent: Thursday, August 21, 2003 2:53 AM
Subject: Divrei Phyllis@Leader Dogs Part Three

מכתב שלישי ואחרון מארה"ב. רגע לפני הנחיתה

Divrei Shalom

We've become like a large family--22 students and 22 dogs. As in a family, we rejoice in each other's small triumphs and console one another through the disappointments.

This past week was rough.

One woman, who had arrived with a small amount of usable vision,

became totally blind. Not possessing the necessary coping skills, she had to drop out. The good news is that in six weeks, her dog, along with a trainer, will arrive on her doorstep and she will finish her training

The young man across the hall, who had completed an Accelerated Mobility Program two weeks prior to this class, fell and broke his wrist. The door is open when he feels ready to return.

A third student, after completing two weeks of intensive work, had to relinquish her dog. The dog developed some hitherto hidden negative canine behaviors. She has been teamed with a new dog and it seems to be love at first sight.

After these emotionally charged days, my roommate and I provide--unintentionally--some comic relief. Our dogs, both blond labs, are litter mates and as alike as two peas in a pod. After an exasperating day, during which the dogs seemed to have forgotten everything they ever knew, we discovered that we had inadvertently switched the dogs. The instructors, who CAN see, never even noticed!

There have been a lot of tears and a lot of laughter and it will be hard to say goodbye on Friday to the six students who will be leaving early. It hardly seems possible that in ten days time Ella and I will be home. We have a lot of work to do in the first few weeks and I would like to ask for the help of everyone in Kfar Hanassi to make our progress as smooth as possible.

If I use the analogy that Ella is my "driver", there are four DONT'S which, if avoided, will make our progress smoother.
Please don't distract (talk to, whistle at, touch) the driver.
Please don't touch the controls of the car (harness and leash)

Please don't back seat drive

Please don't try to top up the gas tank.

If your own dog has a history of aggression when meeting strange animals, please, please arrange with me for the dogs to meet for the first time in a situation where your dog is under your control. Thank you.
Shalom and L'hita.

Phyllis

נזכור

ח' באלול תשמ"ז 2.9.87 שרון ליפא

נשמע מפחיד, אבל נסעתי ברצון, יחד עם עוד שתי נשים מהאיזור – לאירקוטסק, שבדרום-מזרח סיביר, ליד הגבול עם סין. הטיסה ממוסקבה לשם נמשכת חמש שעות, יותר זמן מהטיסה מהארץ למוסקבה. הצלחתי גם לצאת משם בלי בעיות.

אחרי כשלוש - עשרה שנים שאני מטפלת בעולים במסגרת "בית ראשון במולדת", סוף-סוף זכיתי לראות את העולים לפני עלייתם, ולעזור במקצת להכין אותם – בסמינר הכנה בן מספר ימים.

הגענו לאיזור מיוער ויפה, על יד ימת ביקל, שהוא האגם העמוק ביותר, והעתיק ביותר (מבחינה גיאולוגית) בעולם. שטחו של אגם זה יותר גדול מכל שטחה של מדינת ישראל. למזלנו הגענו לשם בקיץ. מזג האוויר היה קצת גשום, אבל הטמפרטורות היו הרבה מעל האפס. בחורף הקור מגיע לכ-40 מעלות מתחת לאפס.

שהינו במחנה קיץ, בבתי עץ מאד יפים, ועם חדר אוכל המספק שלוש ארוחות טעימות ביום. הסוכנות מקיימת שם מחנות בכל עונות השנה.

האם יש עדיין יהודים באיזורים האלה? יהודים לפי ההלכה אין כמעט, אך יש הרבה "זכאי עליה", אנשים עם סב אחד יהודי. סיפרו לנו שבאיזורים מסוימים יש אנשים מקומיים מלוכסני עיניים, עם שמות כמו גולגברג, רובינוביץ', וכל'. יהודים רבים נשלחו לסיביר (אז על ידי ה"ק.ג.ב" ולא הסוכנות היהודית), או נמלטו לשם כדי להימנע מבעיות עם השלטונות, התחתנו עם המקומיים האוריינטליים, ונשארו שם. תפקיד הסוכנות לחפש אנשים כאלה, כדי לנסות להחזיר אותם לעם היהודי. אם ברצונם לעלות, ואם יש להם תעודות המעידות על "דם יהודי" הזורם בעורקיהם, אזי הם יכולים לעבור בשערי ארצנו. פגשנו שם כמה פעילים ציוניים בלי תעודות.

האנשים שפגשנו מאד חיוביים, שכבר קשרו קשרים עם הקהילות היהודיות באיזורם, למדו קצת עברית, ושולחים את ילדיהם למחנות או לגנים של הסוכנות. הם מעונינים להתחיל חיים חדשים, כי הם לא בטוחים בעתיד ברוסיה. למרות שלכאורה יש שם חופש ודמוקרטיה, אין למעשה חופש דיבור או אפשרות של ביקורת על השלטון.

החיים נראים מודרניים, במיוחד במוסקבה, אך רק אחוז קטן באוכלוסיה יכול ליהנות מהאפשרויות הגלויות לתייר. למשל, נכנסנו לסופרמרקט חדש, שבו יש מכל טוב. ראינו אנשים מגיעים במכוניותיהם, ומעמיסים את שקיות הקניות, כמו באמריקה. אך נאמר לנו שרק כ-10 אחוז מהאוכלוסיה, לכל היותר, קונים במקומות כאלה. היתר קונים בשווקים, ומסתפקים במועט. היהודים ידועים

כמתרגלים מהר למצב חדש, והם יזמים בתחומי חיים שונים. אך רוב ההון הם מעבירים לארצות מערב, כי אין בטחון ביציבות הכלכלית ברוסיה. היהודים העשירים גם תורמים למטרות דת, יהודיות ונוצריות (יהודי אחד עזר לבניית מחדש של כנסייה גדולה במוסקבה, שנהרסה בתקופתו של סטלין).

היעד השני שלנו היה מינסק, בבילורוסיה. זאת ארץ עניה יותר מרוסיה. יש שם עדיין הרבה יהודים, כי ארץ זו היתה ברובה יהודית לפני המלחמה (כ-80% מהאוכלוסיה). יש שם פעילות יהודית ענפה, והרבה יהודים, במיוחד נוער, משתתפים בפעילויות של הסוכנות. במחנה שבו היינו התקיימו גם מחנות גדולים לילדים. למרות כל זאת, החליטו השלטונות שלנו לסגור את השגרירות הישראלית במינסק בחודש יולי, דבר שגרם צרות קשות לאנשים העומדים לפני עליה. בדיוק לפני קבלת הויזה, ואחרי שכבר ויתרו על אזרחותם הביילורוסית, והפסיקו לעבוד, נפלה עליהם בעיה זו. עובדה זו העיבה על הסמינר שהעברנו שם, אך כנראה שיש בינתיים התארגנות אלטרנטיבית שתאפשר להם לעלות במועדם.

בקבוצה זו מצאנו אנשים צעירים ונעימים, המצפים לפתוח פרק חדש בחייהם. היו גם שני זוגות של מבוגרים יותר, ומבוססים כלכלית, שבכל זאת החליטו לעלות, מפני שילדיהם נקלטו בארץ בתכניות לצעירים, כמו נעל"ה. חלק גדול מקבוצה זו ידעו כבר הרבה עברית, כי למדו באולפנים שם כמה פעמים בשבוע במשך כשנה. כמובן שידע מוקדם זה יקל על היקלטותם בארץ, אך יגרום לבעיות למורה לעברית, שתצטרך לתמרן בין שתי רמות, כי כולם מגיעים לגליל העליון והיו כנראה בכיתה אחת.

אני מקווה שאנחנו לא נאכזב אותם, ושחייהם יהיו מאושרים עקב עלייתם.

שרה דבולט

קייטנת שכנים – ג'יראן

אין דבר יותר מושך ילדים מקרקס – כך היה כשהייתי ילדה, והנה זה עובד גם היום:

זו השנה השלישית של קייטנת שכנים – ג'יראן, המנסה להכיר בינינו לבין שכנינו מראש-פינה וטובא-זנגריה. כל שנה כוחנו עולה והשנה, בזכות בית-הספר לקרקס ישראלי בכפר-יהושע הגענו לחוויה מיוחדת.

דיוויד ברי, מנהל בית הספר, תרם לנו שלושה ימי לימוד קרקסנות, כי הוא מאמין שעבודת הקרקסנות היא טובה במיוחד לחיבור בין-תרבותי: היא כיפית, דורשת הרבה עבודת צוות, (ילד עוזר לילד שני לעלות על כדור או על קביים, שני ליצנים עושים הופעה יחד....).

התוצאות מרשימות ומעודדות ואין צורך כמעט בשפה מדוברת משותפת.

כפי שההורים משלושת הישובים גילו במסיבת הסיום אצלנו בבריקה, הילדים למדו ג'גלינג, הליכה על קביים וכדור, ליצנות, שיווי משקל על רולה בולה (ולא ראו שלמדו גם חד-אופן והליכה על חבל!) ולבצע הופעות מרשימות ביותר. גילינו אצלנו כמה כשרונות מאוד מיוחדים....

זו ההזדמנות שלי להודות מכל הלב, ובשם השותפות שלי, יוסרא הייב ואלישבע רובין, לכל מי שתרום: מעין, מרים, משפחות וייסבקר ורוזנקרנץ, קורין והמלונן, שרה דבולט, צביה כץ, אורן המדריך הנפלא וכמובן לילדים שהשתתפו ועשו כיף! לכם הילדים אנו מתכננים המשך: חוג קרקסנות וסדנת קרקס מרוכזת – עוד תשמעו פירוט בקרוב! למשפחות הילדים, אני מקווה שתצטרפו השנה לפעילויות המשפחתיות של פרויקט שכנים-ג'יראן.

להתראות בקרוב, אורה המר.

נ.ב. חשוב מאוד!

תושבים יקרים באשר אתם. העיתון פתוח כמובן גם לכם ועבורכם.

הרשו לנו להכיר אתכם. כתבו אלינו.

ת.ד שלנו היא תיבה מספר 140.

או דרך האי מייל של המערכת המפורסם על גבי שער העלון.

בשם המערכת:

שושנה ש.

פינה קטנה וירוקה

אם לא שמתם לב, עונת הסתיו החלה, כן, כן.

אמנם אנחנו נמצאים בסוף אוגוסט וחם ולא נעים, אבל בטבע הסימנים הם אחרים.

כבר החלה עונת נדידת החסידות דרומה לאפריקה ובדרכם עצרו בחולה ובאיזור

עין-גדי, שם החברה מ"החברה להגנת הטבע" תפסו מספר חסידות ושמו עליהן טבעות

לזיהוי, כמו כן ישנה כבר פריחה של חצבים.

מי שיטייל באיזור האגמון מוקדם בבוקר (5:00-6:00) או מאוחר בערב (19:00-20:00)

יוכל אולי לראות חתולת ביצור עם שני גורים חמודים שמסתובבים שם.

ולדודו שכל הזמן שואל על רחמים, אז דוד, זה בשבילך – הרחמים נמצאים בסכנת הכחדה, זאת אומרת שאין רבים, הם נמצאים בנגב ובמדבר יהודה. לפעמים מגיעים לאזור שלנו.

פעם היום באיזור הגליל 150 זוגות, מאז המספר שלהם החל לרדת, הסיבה היא שהדבר נגרם ע"י הרעלות, צמצום מקורות המזון והפרעות באיזורי הקינון. אומרים שהיום בגליל ובגולן יש 15 זוגות מקננים, (זה בערבון מוגבל). בכלל, אם מישהו/י מעוניין/נת לדעת על בעלי-חיים או ציפורים שנמצאים בסכנת הכחדה, אתם מוזמנים לשאול, O.K.?

זהו להיום, אז לכולם שבת שלום וירוק.

איציק ב"ד

כמו כן הפינה מרכינה ראש לזכרו של צביקה ז"ל ומשתתפת בצערה הכבד של המשפחה.

צביקה היה ידיד טוב ומאמן של הפינה כאשר שיחקנו כדורגל בליגה האזורית.

A Representative of the American Embassy will be coming
from Tel Aviv
on Thursday 4th September 2003 between 10.00 - 14.00
to the English
Library in Sfat, 38 Jerusalem Street.

You may renew passports and register babies and
children.

This has nothing to do with Social Security.

חוג ווטרואנ למתחילים ולממשיכים

נפתחים שני חוגים בימי שני בין השעות

22.00 - 20.00 ו 18.30 - 16.30

החוגים נמשכים ל-12 מפגשים, וכל

משתתף יספיק להכין כמה מוצרים מרהיבים.

אין צורך בכישרון אומנותי, אבל זה עוזר!

פרטים אצל - רג'י - 4569.